

11. septembra 2011

Lesné dobroty cestou na Michalov vrch

Takú nádhernú jeseň – babie leto som ešte nazažila. Celý august a celý september však nepršalo a príroda plakala od sucha. Rastlinky ovisali, listy padali zo stromov položlté. Bol to smutný pohľad. Avšak lesných plodov sme našli viac než dosť. Keďže kamaráti z Veľkého Klíža organizovali turistiku na Michalov vrch, narýchlo sme zvolali našich malých stromákov- súrodencov Rihárovcov, pridal sa aj Emil a Janka, a vyrazili v nedeľu ráno po ceste rozprávkovým lesom...

Strašne smutný bol pohľad na vyschnutú studničku – našu vodníkovu studničku, keď z trúbky nevychádzala ani kvapka. A ten neporiadok! Toho sme si užili v haldách, keď sme desiatovali pri bývalej Ondrej chate. Aj studnička na ŠtePOCH bola vyschnutá. Ďalší smutný pohľad bol pri chatách na ŠtePOCH. Sedenie pri ohnisku zlikvidované, aj rampa so strieškou, ohnisko celkom zarastené, lúka nepokosená. Na Hlboké sme prišli spodnou cestou križom vedľa zostatkov „frňakovníka“, stromu, ktorý tu dominoval lúke a ktorý zomrel v lete tohto roku. Možno ho zasiahol blesk, možno niekto úmyselne zapálil. Bol to akýsi totem Hlbokého.

Nenašli sme ani orechy, ešte nepadali, ani slivky, už bolo po nich. Horúce počasie nás nútilo stále piť a zásoby sa nám už minuli. Bezpodmienečne musíme nájsť studničku. Po modrej cyklo značke sme z Hlbokého zabočili doprava smerom na Vrchhoru. Našťastie tu bolo vody dostatok. O chvíľu sme boli pri kaplnke na Kopanici, odkiaľ bola doslova niekoľkokilometrová alej obsypaná drienkami. Boli strašne chutné, veľké. Tie tmavé, mäkké chutili ako dozreté višne. Tesne pred Vrchhorou sme sa poriadne najedli aj černíc. Cesta s mojou boľavou nohou a s prestávkami na lesné pohostenie nám trvala skoro štyri hodiny. Zo tridsať Veľkoklížanov už bolo na Michalovom vrchu a boli z nás prekvapení. Poopekali sme si narýchlo, čo sme mali, zapísali do vrcholovej knihy, deti dostali dokonca diplomy a už aj sme ponáhľali dolu. Ešte spoločná foto s domácimi na Michalovom vrchu a potom samostatná na Vrchhore a doslova sme dole, do Klížskeho Hradišťa utekali. Autobus sme stihli...

Ala

PS: Bola to moja prvá turistika od operácie nohy. Prešli sme 16 kilometrov. Bolela, na druhý deň som ju mala doslova modrú – výron na celom priehlavku. Primár z rehabilitácie mal zo mňa „radosť“ ... Ešte turistikovať nemôžem.